

PRVOROZENÝ

Eragon stěží zaznamenal, že ho Safira nese zpátky do vířivého zmatku bitvy. Myšlenkami byl stále u Rorana. Věděl, že je na moři, ale nikdy by ho nenapadlo, že by mohl mířit do Surdy ani že se takhle znovu shledají. A ty Roranovy oči! Jeho oči jako by se zabodávaly do Eragona, tázavé, potěšené, rozlobené... *vyčítavé*. Viděl v nich, že se Roran dozvěděl o jeho roli v Gerově smrti a ještě mu neodpustil.

614

Teprve když se od jeho holenního brnění odrazil meč, Eragon obrátil pozornost zpět ke svému okolí. Vydal chraplavý výkřik, seknul dolů a srazil vojáka, který ho zasáhl. Nadával sám sobě, že je tak neopatrný, a současně se spojil s Triannou a řekl: *Nikdo na té lodi není nepřítel. Rozšiř zprávu, že na ně nemají útočit. Zeptej se Nasuady, zda by od nás mohla vyslat kurýra, aby jim vysvětlil situaci a dohlédl, aby zůstali stranou od boje.*

Jak si přeješ, Argetlame.

Ze západního křídla bitvy, kde Safira přistála, překročila Hořící pláň několika obřími skoky a zastavila před Hrothgarem a jeho trpaslíky. Eragon sesedl a šel ke králi, který řekl: „Vítej, Argetlame! Vítej, Safiro! Zdá se, že elfové pro vás udělali víc, než slíbili.“ Vedle něj stál Orik.

„Ne, pane, to byli draci.“

„Skutečně? Musím si poslechnout o tvých dobrodružstvích, jakmile dokončíme tuhle krvavou práci. Jsem rád, že jsi přijal mou nabídku stát se jedním z Dûrgrimst Ingeitum. Je to čest, mít tě za příbuzného.“

„Pro mě je to také čest.“

Hrothgar se zasmál, pak se obrátil k Safire a řekl: „Stále jsem nezapomněl na tvůj slib spravit Isidar Mithrim, draku. Dokonce i teď naši umělci uprostřed Tronjheimu dávají dohromady hvězdný safír. Těším se, až ho zas uvidím vcelku.“

Sklonila hlavu. *Jak jsem slíbila, tak to také udělám.*

Když Eragon zopakoval její slova, Hrothgar natáhl jeden pokřivený prst a poklepal na kovový plát na jejím boku. „Vidím, že nosíš naše brnění. Doufám, že ti sloužilo dobře.“

Velmi dobře, králi Hrothgare, odpověděla Safira Eragonovým prostřednictvím. *Ušetřilo mě mnohých zranění.*

Hrothgar se napřimil a zvedl Volund, v hluboko zasazených očích mu jiskřilo. „Dobrá tedy, vyrazíme a zkusíme ho znovu ve vřavě války!“ Ohlédl se na své bojovníky a vykřikl: „Akh sartos oen dûrgrimst!“

„Vor Hrothgarz korda! Vor Hrothgarz korda!“

Eragon pohlédl na Orika, který to přeložil mocným výkřikem: „Na Hrothgarovo kladivo!“ Eragon se přidal k pokřiku a se Safirou po boku vyrazil s králem trpaslíků k rudým řadám vojáků.

615

Teď se konečně, s pomocí trpaslíků, bitva obrátila ve prospěch Vardenů. Společně zatlačili Království zpátky, rozdělili je, drtili je, nutili Galbatorixovu rozsáhlou armádu opustit pozice, které si držela od rána. Jejich úsilí napomáhalo i to, že další z Angeliných jedů začaly účinkovat. Řada důstojníků Království jednala nerozumně, dávala rozkazy, díky kterým bylo pro Vardeny snazší proniknout hloub do vojska a šfít zmatek. Vojáci jako by si uvědomili, že štěstí už se na ně neusměje, protože stovky z nich se vzdaly nebo otevřeně zběhly a obrátily se proti svým dosavadním druhům či jen tak odhodily své zbraně a utekly.

A den přešel v pozdní odpoledne.

Eragon byl zrovna uprostřed boje se dvěma vojáky, když mu nad hlavou zaburácel hořící oštěp a zabodl se do jednoho z velitelských stanů Království kus od něj a zapálil látku. Eragon rychle zlikvidoval své protivníky, letmo se ohlédl a uviděl desítky hořících střel vylétat z lodě na řece Jiet. *Do čeho se to pouštíš, Rorane?* podivil se Eragon, než se postavil další skupině vojáků.